

ЗАКОН

О ЗАКЉУЧИВАЊУ И ИЗВРШАВАЊУ МЕЂУНАРОДНИХ УГОВОРА

I. УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

Предмет

Члан 1.

Овим законом уређује се поступак закључивања и извршавања међународних уговора, као и друга питања у вези са међународним уговорима.

Појам међународног уговора

Члан 2.

Међународни уговор је уговор који Република Србија закључи у писменом облику са једном или више држава или са једном или више међународних организација, регулисан међународним правом, без обзира да ли је садржан у једном или више међусобно повезаних инструмената и независно од његовог назива.

Протоколи, записници и други међународноправни акти које, ради извршавања међународних уговора, закључују, односно усвајају органи овлашћени или основани тим уговорима, којима се не преузимају нове обавезе не сматрају се, у смислу овог закона, међународним уговорима.

II. ПОСТУПАК ЗАКЉУЧИВАЊА МЕЂУНАРОДНИХ УГОВОРА

Покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора

Члан 3.

Поступак за вођење преговора и закључивање међународног уговора покреће Влада, по сопственој иницијативи или на предлог органа државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором.

Орган државне управе предложиће Влади покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора ако у вршењу послова из свог делокруга утврди да са другим државама или међународним организацијама треба уредити одређена питања.

Иницијатива за вођење преговора и закључивање међународног уговора

Члан 4.

Иницијативу за покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора могу дати и други државни органи, привредни субјекти или удружења преко органа државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором.

Када орган државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором оцени да је иницијатива из става 1. овог члана оправдана, подноси Влади предлог за покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора.

Ако орган државне управе из става 2. овог члана сматра да не треба прихватити иницијативу, обавестиће о томе Владу и подносиоца иницијативе.

Предлог основе за вођење преговора и закључивање међународног уговора

Члан 5.

Предлог за покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора подноси орган државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором, упућивањем Влади предлога основе за вођење преговора и закључивање међународног уговора (у даљем тексту: предлог основе).

Предлог основе треба да садржи нарочито: уставни основ; оцену стања односа са односном страном државом или међународном организацијом; разлоге због којих се предлаже закључивање уговора; основна питања о којима ће се водити преговори, односно битне елементе које уговор треба да садржи и предлог ставова делегације Републике Србије у вези са тим питањима; оцену потребе финансијских средстава за извршење уговора и начин њиховог обезбеђивања; нацрт уговора, као и друге материјале који се односе на преговоре, предлог састава делегације и предрачун трошкова за рад делегације. Ако се предлаже привремена примена међународног уговора, предлог основе садржи и образложење разлога за привремену примену.

Уз предлог основе из става 1. овог члана прилажу се мишљења органа државне управе надлежних за спољне послове, финансије и законодавство, као и органа државне управе у чији делокруг спадају поједина питања која се уређују међународним уговором.

Делегација за вођење преговора

Члан 6.

Влада утврђује основу за вођење преговора и закључивање међународног уговора (у даљем тексту: основа) и одређује делегацију за вођење преговора.

Влада може приликом утврђивања основе овластити шефа делегације Републике Србије да потпише међународни уговор који је сачињен у складу са основом.

Вођење преговора

Члан 7.

Делегација Републике Србије одређена за вођење преговора не може у току преговора одступати од начелних ставова утврђених у основи.

Ако у току преговора друга страна не прихвати ставове утврђене у основи или предложи да се разматрају питања о којима нису заузети ставови у основи, делегација Републике Србије ће затражити нове ставове Владе, а по потреби и одложити преговоре.

Влада ће по хитном поступку утврдити ставове које у току преговора затражи делегација Републике Србије.

Ако у току преговора текст међународног уговора не буде усаглашен због тога што нису прихваћени ставови делегације Републике Србије утврђени у основи, делегација ће у извештају навести разлоге због којих међународни уговор није усаглашен и дати мишљење и предлоге за даље вођење преговора.

Привремена примена

Члан 8.

Влада, изузетно, може овластити делегацију Републике Србије да прихвати да се међународни уговор који се потврђује у целини, или поједине његове одредбе, могу привремено примењивати до његовог ступања на снагу. Поступак потврђивања овог међународног уговора мора бити покренут у року од 30 дана од датума његовог потписивања.

Привремена примена уговора престаје ако Република Србија одлучи да не постане страна тог међународног уговора и када о тој својој одлуци обавести остале стране уговорнице између којих се уговор привремено примењује, у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права.

Извештај о преговорима

Члан 9.

По завршеним преговорима, делегација Републике Србије подноси Влади извештај о току преговора и усаглашени (парафиран) текст међународног уговора.

Ако Влада оцени да је усаглашени текст међународног уговора у складу са утврђеном основом, одредиће лице које ће га потписати. Пуномоћје за потписивање међународног уговора издаје министар надлежан за спољне послове.

Достављање потписаног међународног уговора

Члан 10.

Делегација Републике Србије, односно лице овлашћено за потписивање међународног уговора, у року од 30 дана од дана потписивања, доставља текст потписаног међународног уговора, са свом документацијом, министарству надлежном за спољне послове.

III. ПОСТУПАК ПОТВРЂИВАЊА МЕЂУНАРОДНИХ УГОВОРА

Припрема закона о потврђивању међународног уговора

Члан 11.

Ради покретања поступка за потврђивање међународног уговора, надлежни орган државне управе припрема и доставља министарству надлежном за спољне послове, нацрт закона о потврђивању међународног уговора, са образложењем.

Уз нацрт закона о потврђивању међународног уговора достављају се и мишљења органа државне управе надлежних за спољне послове, финансије и

законодавство, као и органа државне управе у чији делокруг спадају поједина питања која се уређују међународним уговором.

Садржина закона о потврђивању међународног уговора

Члан 12.

Закон о потврђивању садржи текст међународног уговора на српском језику, односно на једном од језика оригинала, ако то није српски језик, са преводом на српски језик, а може да садржи и:

- 1) резерве, декларације и интерпретативне изјаве у односу на међународни уговор, које се стављају у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права;
- 2) одредбе о обезбеђивању финансијских средстава потребних за извршавање међународног уговора;
- 3) навођење органа надлежног за спровођење међународног уговора.

Покретање поступка за потврђивање међународног уговора

Члан 13.

Поступак за потврђивање међународног уговора покреће министарство надлежно за спољне послове упућивањем Влади нацрта закона о потврђивању међународног уговора.

Влада утврђује предлог закона о потврђивању међународног уговора и доставља га Народној скупштини.

Потврђивање међународног уговора

Члан 14.

Народна скупштина потврђује међународне уговоре војне, политичке и економске природе, уговоре којима се стварају финансијске обавезе за Републику Србију, уговоре који захтевају доношење нових или измену важећих закона и уговоре којима се одступа од постојећих законских решења.

Међународни уговори који не спадају у уговоре из става 1. овог члана не подлежу поступку потврђивања.

Инструменти о потврђивању међународних уговора

Члан 15.

Министарство надлежно за спољне послове стара се о изради и размени инструмената о потврђивању, депоновању инструмената о потврђивању вишестраног међународног уговора и извршењу других међународним уговором предвиђених радњи у вези са обавештавањем друге стране уговорнице о ступању међународног уговора на снагу.

Инструменте о потврђивању или приступању потписује министар надлежан за спољне послове.

Објављивање закона о потврђивању

Члан 16.

Закон о потврђивању међународног уговора, са текстом тог уговора и прилозима који чине саставни део међународног уговора, објављује се у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори” у року од 30 дана од дана његовог проглашења.

Министарство надлежно за спољне послове у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори” објављује обавештење о датуму ступања на снагу међународног уговора.

IV. ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ

Ступање на снагу међународног уговора

Члан 17.

Међународни уговор ступа на снагу у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права.

Закључивање међународних уговора на дипломатским конференцијама

Члан 18.

Одредбе овог закона сходно се примењују на поступак закључивања међународних уговора на дипломатским конференцијама, мешовитим међувладиним телима, као и на приступање Републике Србије закљученим вишестраним међународним уговорима.

Закључивање посебних међународних уговора о сарадњи

Члан 19.

Органи државне управе са надлежним органима других држава могу закључивати посебне међународне уговоре о сарадњи (меморандуме о сарадњи, споразуме о сарадњи и др.).

Предлог основе за вођење преговора и закључивање уговора из става 1. овог члана припрема се у складу са чланом 5. ст. 2. и 3. овог закона, с тим да не мора да садржи предлог састава делегације.

Влада утврђује основу са нацртом уговора и овлашћује лице које ће потписати међународни уговор који је сачињен у складу са основом.

Извештај о закљученом посебном међународном уговору, са текстом потписаног уговора доставља се Влади ради упознавања.

Објављивање међународних уговора који не подлежу потврђивању и посебних међународних уговора о сарадњи

Члан 20.

Влада, по потреби, на предлог надлежног органа државне управе може одлучити да међународни уговор из члана 14. став 2. овог закона и посебни међународни уговор из члана 19. овог закона објави у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О објављивању међународних уговора из става 1. овог члана стара се министарство надлежно за спољне послове.

Евидентирање и чување

Члан 21.

Оригинални примерци потписаних међународних уговора и других међународноправних аката евидентирају се и чувају у министарству надлежном за спољне послове.

Други међународноправни акти

Члан 22.

Протоколи, записници и други међународноправни акти из члана 2. став 2. овог закона достављају се Влади ради упознавања.

V. ИЗВРШАВАЊЕ МЕЂУНАРОДНИХ УГОВОРА

Правила која се примењују на извршавање међународних уговора

Члан 23.

Међународни уговори извршавају се у доброј вери, у складу са одредбама самог уговора, општеприхваћеним правилима међународног права и одредбама овог закона.

Надлежност за извршавање међународних уговора

Члан 24.

О извршавању међународних уговора стара се Влада преко надлежних органа државне управе.

Међународне уговоре којима се стварају обавезе за Републику Србију извршавају органи државне управе у чији делокруг спадају питања која се уређују тим уговорима.

Законом о потврђивању вишестраног међународног уговора може се овластити Влада да прихвати измене и допуне техничких прописа донетих на основу међународног уговора.

Влада, на предлог надлежног органа државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором, одлучује о објављивању измена и допуна техничких прописа из става 3. овог члана, у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О објављивању измена и допуна техничких прописа стара се орган државне управе у чији делокруг претежно спадају питања која се уређују међународним уговором на основу којег су технички прописи донети.

Праћење и обавештавање о извршавању међународних уговора

Члан 25.

Надлежни органи државне управе прате извршавање међународних уговора и о томе обавештавају Владу.

Влада обавештава Народну скупштину о извршавању међународних уговора које је потврдила Народна скупштина.

VI. ИЗМЕНЕ И ПРЕСТАНАК ВАЖЕЊА МЕЂУНАРОДНИХ УГОВОРА

Измене међународних уговора

Члан 26.

Међународни уговор може се мењати у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права.

На поступак измене међународног уговора сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на закључивање међународних уговора.

Повлачење резерви и повлачење или измена декларација и интерпретативних изјава

Члан 27.

Повлачење резерви и повлачење или измена декларација и интерпретативних изјава врши се, у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права.

На повлачење резерви и повлачење или измену декларација и интерпретативних изјава сходно се примењује поступак за закључивање међународних уговора.

Народна скупштина може законом о потврђивању међународног уговора овластити Владу да повуче или измени декларације или интерпретативне изјаве.

Повлачење резерве и повлачење или измена декларације и интерпретативне изјаве објављује се у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О објављивању повлачења резерви или измена декларација и интерпретативних изјава из става 4. овог члана стара се министарство надлежно за спољне послове.

Престанак важења међународног уговора

Члан 28.

Међународни уговор престаје да важи у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права.

На поступак престанка важења међународног уговора покренутог од стране Републике Србије сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на закључивање међународних уговора.

Влада, на предлог министарства надлежног за спољне послове, одлучује о објављивању престанка важења међународног уговора у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О објављивању престанка важења међународног уговора из става 3. овог члана стара се министарство надлежно за спољне послове.

VII. ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Престанак важења ранијег прописа

Члан 29.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о закључивању и извршавању међународних уговора („Службени лист СФРЈ”, бр. 55/78 и 47/89-УСЈ).

Ступање на снагу

Члан 30.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. УСТАВНИ ОСНОВ

Уставни основ за доношење Закона о закључивању и извршавању међународних уговора садржан је у одредби члана 97. тачка 1. Устава Републике Србије, којим је предвиђено да Република Србија уређује и обезбеђује њен међународни положај и односе са другим државама и међународним организацијама.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Важећи закон којим је реулисана област закључивања и извршавања међународних уговора донет је пре више од тридесет година, тачније 1978. године (објављен у „Службеном листу СФРЈ“, бр. 55/78”). Како је у међувремену дошло до промене државно-правног субјективитета, као и државног уређења и правног система постоји потреба за доношењем новог закона који ће ову материју регулисати сагласно новим уставноправним решењима. Такође, ову материју која је на међународном плану регулисана Бечком конвенцијом о уговорном праву из 1969. године и Конвенцијом о праву уговора између држава и међународних организација или између међународних организација из 1986. године (која још увек није на снази али се велики број њених правила примјењује у међународноправној уговорној пракси) потребно је ускладити са савременим развојем међународног уговорног права и праксе, будући да је у тако дугом временском периоду дошло до одређених промена.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Чланом 1. одређен је предмет закона, који се састоји у регулисању поступка закључивања и извршавања међународних уговора и других питања у вези с међународним уговорима (као што је ступање на снагу и престанак важења међународних уговора, стављање и повлачење резерви и декларација и интерпретативних изјава на међународне уговоре и слично).

Члан 2. одређује појам међународног уговора, који је усклађен са дефиницијом садржаном у Бечкој конвенцији о уговорном праву из 1969. године и Конвенцији о праву уговора између држава и међународних организација или између међународних организација из 1986. године. Међународни уговор се дефинише као уговор који Република Србија у писменом облику закључује са једном или више држава, односно међународних организација, који је регулисан међународним правом, независно од његовог назива и чињенице да ли је он садржан у једном или више међусобно повезаних инструмената. У ставу 2. истог члана изричито је утврђено да се међународним уговором не сматрају међународноправни акти (нпр. записници, протоколи и слично) које ради извршавања међународних уговора закључују, односно усвајају органи овлашћени или основани тим уговорима и којима се не преузимају нове обавезе.

Поступак закључивања међународних уговора регулисан је члановима од 3. до 10. Закона.

Чланом 3. предвиђено је да је за покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународних уговора надлежна Влада, која може да покрене поступак на сопствену иницијативу или на предлог надлежног органа државне управе. Под надлежним органом државе управе подразумева се орган у чијем делокругу су питања која су уговором регулисана. Ставом 2. овог члана регулисани су случајеви у којима надлежни орган управе предлаже Влади покретање поступка. Наиме, надлежни орган државне управе ће

предложити Влади покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора, ако у вршењу послова из свог делокруга утврди да са другим државама и међународним организацијама треба уредити одређена питања.

У члану 4. набројани су органи који су овлашћени да поднесу иницијативу за покретање поступка за вођење преговора и закључивање међународног уговора, а то су други државни органи, привредни субјекти или удружења. Овим чланом такође је регулисано поступање надлежног органа државне управе по поднетој иницијативи. Уколико надлежни орган државне управе оцени да је иницијатива оправдана поднеће Влади предлог за покретање поступка, а уколико сматра да иницијативу не треба прихватити обавестиће о томе Владу и подносиоца иницијативе.

Чланом 5. регулише се садржај предлога основе за вођење преговора и закључивање међународних уговора, као акта којим се покреће овај поступак. Такође је предвиђена обавеза органа државне управе у чијем делокругу су претежно питања која се уређују међународним уговором да предлогу основе приложи мишљења надлежних органа државне управе, који су наведени у том члану, укључујући и мишљења органа државне управе у чијем делокругу су поједина питања која се уређују међународним уговором.

Чланом 6. предвиђено је да основу за вођење преговора и закључивања међународних уговора чији предлог је сачињен у складу са чланом 5. утврђује Влада, која истовремено одређује и састав делегације за вођење преговора. Овим чланом је прописано да Влада може овластити шефа делегације да потпише међународни уговор који је сачињен у складу са основом.

Члан 7. предвиђа обавезу делегације да се приликом вођења преговора придржава основе коју је усвојила Влада и прописује начин поступања делегације у случају да у току преговора друга страна не прихвати ставове који су утврђени у основи или предложи да буду разматрана питања о којима нису заузети ставови.

Члан 8. предвиђа да Влада може у изузетним случајевима, по добијању сагласности надлежног одбора Народне скупштине, овластити делегацију Републике Србије да прихвати да се међународни уговор који подлеже потврђивању, у целини или поједине његове одредбе, могу привремено примењивати до његовог ступања на снагу, као и начин престанка привремене примене. Разлози због којих се предлаже привремена примена одређеног међународног уговора, сходно члану 5. став 2, морају бити посебно образложени у предлогу основе. Уколико се уговори привремена примена, поступак потврђивања мора се покренути у року од 30 дана од потписивања уговора.

Чланом 9. регулисано је подношење извештаја Влади о току преговора и одређивање лица за потписивање међународног уговора. Овим чланом је такође прописано да пуномоћје за потписивање уговора издаје министар спољних послова.

Члан 10. прописује обавезу за делегацију Републике Србије, односно лице овлашћено за вођење преговора да текст потписаног споразума са пропратном документацијом достави министарству надлежном за спољне послове у року од 30 дана од дана потписивања.

Члановима од 11. до 16. регулисан је поступак потврђивања међународних уговора, садржина закона о потврђивању (чланом 12.) и обавеза прилагања мишљења надлежних органа уз нацрт закона о потврђивању.

Чланом 14. овог закона утврђено је које међународне уговоре потврђује Народна скупштина, у смислу члана 99. тачка 4. Устава. Наиме, наведеним чланом Устава предвиђено је да Народна скупштина „потврђује међународне уговоре кад је законом предвиђена обавеза њиховог потврђивања“. Ова уставна одредба упућује да закон, а то је управо Закон о закључивању и извршавању међународних уговора, треба да дефинише који међународни уговори подлежу поступку потврђивања и уједно имплицира да постоје међународни уговори које Народна скупштина не потврђује. Конкретно овим чланом утврђено је да Народна скупштина потврђује међународне уговоре: војне, политичке и економске природе; којима се стварају финансијске обавезе за Републику Србију; који захтевају доношење нових прописа или измену важећих прописа и којима се одступа од постојећих законских решења. Уговори који не спадају у наведене категорије међународних уговора, закључују се у складу са чл. 3 до 10. овог закона, и не подлежу поступку потврђивања.

Чланом 15. утврђено је да се министарство надлежно за спољне послове стара о изradi и размени инструмената о потврђивању, депоновању инструмената о потврђивању вишестраног међународног уговора и извршењу других уговором предвиђених радњи у вези са обавештавањем друге уговорне стране о ступању међународног уговора на снагу.

Члан 17. регулише питање ступања међународног уговора на правну снагу. Уговор ступа на снагу у складу са својим прелазним одредбама, а ако уговор не садржи одредбе о ступању на снагу примењују се општеприхваћена правила међународног права, односно релевантне одредбе Бечке конвенције о уговорном праву.

Чланом 18. предвиђена је сходна примена овог закона на поступак закључивања међународних уговора на дипломатским конференцијама, мешовитим међувладиним телима, као и на приступање Републике Србије закљученим вишестраним међународним уговорима.

Чланом 19. уводи се категорија посебних међународних уговора, које ради остваривања сарадње закључују надлежни органи државне управе са надлежним органима државне управе других држава. Реч је о међународним уговорима које углавном закључују министарства, а некада и други органи државне управе. Они се не закључују на основу потврђеног међународног уговора, због чега не спадају у категорију међународноправних аката регулисаних чланом 2. став 2. овог закона. Такође, они не спадају у међународне уговоре из члана 2. став 1. будући да су субјекти уговора из члана 2. државе (односно њихове владе) или међународне организације. Посебним међународним уговорима може се само успостављати и регулисати облици сарадње надлежних органа државне управе са истим таквим органима једне или више државе, али се истим не могу преузимати нове обавезе које би задирале у законску материју. Оваква врста уговора је последње две деценије постала уобичајена у уговорној пракси већине држава, које су те уговоре већ увеле у свој правни поредак. У нашем правном систему ово питање је регулисано члановима 20. и 21. Закона о министарствима, којима је у надлежност свих министарстава стављено остваривање међународне сарадње и старање о њеном унапређењу, као и вршење одређених послова у закључивању и примени међународних уговора. Најефикаснији инструмент којим се може остварити међународна сарадња и њено унапређење су посебни међународни уговори које министарства, односно други органи државне управе закључују са надлежним органима других држава. Овакви уговори се у домаћој уговорној пракси закључују већ дужи низ година. Приликом закључивања посебних међународних уговора на садржај предлога основе за вођење преговора и закључивање ових уговора примењује се члан 5. став 2. и 3. овог

закона, са тим што не постоји обавеза формирања преговарачке делегације. Новина коју уноси ова одредба у поступку закључивања посебних међународних уговора састоји се у обавези надлежног министарства да на предлог основе прибави мишљења органа државне управе надлежног за спољне послове, финансије, законодавство, као и органа државне управе у чијем су делокругу делимично питања која се уређују међународним уговором.

Чланом 21. прописано је да се оригинални примерци потписаних међународних уговора и других међународноправних аката евидентирају и чувају у министарству надлежном за спољне послове.

Према члану 23. међународни уговори се извршавају у доброј вери у складу са одредбама самог уговора, општеприхваћеним правилима међународног права и одредбама самог закона.

Чланом 24. прописано је да се Влада стара о извршавању међународних уговора преко надлежних органа државне управе, као и да међународне уговоре којима се стварају обавезе за Републику Србију извршавају надлежни органи државне управе у чијем делокругу су питања која се уређују тим уговорима. Ставом 3. овог члана прописано је да се законом о потврђивању вишестраног међународног уговора може овластити Влада да прихвати измене и допуне техничких прописа донетих на основу међународних уговора. Оваква одредба је унета с обзиром на природу прописа који се доносе на основу појединих међународних уговора, који су мањег значаја и техничког карактера и због релативно кратких рокова у којима држава треба да се изјасни о њиховом прихватању. Наиме, под појмом „технички пропис“ подразумевају се прописи које доносе органи основани међународним мултилатералним уговорима, којима се регулише одређена материја и који су тим уговорима овлашћени да по одређеној процедури доносе прописе углавном уско стручне – техничке природе (из области инфраструктуре, транспорта, телекомуникација, здравства и слично). Ови прописи, по правилу, ступају на снагу у односу на државе чланице по протеклу одређеног рока од дана када их усвоји надлежан орган (нпр. ревизиони комитет, технички комитет и слично), уколико државе које су упознате са њиховим доношењем нису ставиле приговор. За разлику од важећег решења (према којем су ови прописи подлежали потврђивању од стране Народне скупштине чак и у случајевима када су постали обавезујући за Р. Србију на међународном плану, решењем које је предложено наведеним чланом Нацрта закона доследно се извршавају обавезе преузете овом врстом међународних уговора.

Чланом 25. предвиђена је обавеза надлежних органа државне управе да прате извршавање међународних уговора, да о томе обавесте Владу, као и обавеза Владе да обавештава Народну скупштину о извршавању међународних уговора које је Народна скупштина потврдила.

Чланом 26. прописан је поступак измене међународних уговора, тако што је утврђено да се међународни уговори мењају у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права. У поступку измене међународног уговора сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на његово закључивање.

Чланом 27. регулисано је повлачење резерви или измена декларација и интерпретативних изјава и утврђено је да се оно врши у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права. На повлачење резерви или измена декларација или интерпретативних изјава, сходно се примењује поступак за закључивање међународних уговора, са тим што Народна скупштина може законом о потврђивању међународног уговора

овластити Владу да повуче или измени декларације или интерпретативне изјаве.

Чланом 28. регулисан је престанак важења међународних уговора, тако што је прописано да међународни уговори престају да важе у складу са одредбама самог уговора и општеприхваћеним правилима међународног права, а на поступак престанка важења сходно се примењују одредбе овог закона које се односе на закључивање међународног уговора.

С обзиром да постоји потреба да се надлежни органи и заинтересована лица упознају са чињеницама везаним за важење и примену међународних уговора, закон садржи већи број одредби које се односе на објављивање релевантних чињеница. Тако се члан 16. односи на објављивање закона о потврђивању међународног уговора и датума његовог ступања на снагу, члан 20. на објављивање међународних уговора за које не постоји обавеза потврђивања од стране Народне скупштине, као и објављивање међународних уговора које закључују надлежни органи државне управе са одговарајућим органима других држава. Члан 24. ст. 4. и 5. се односи на објављивање измена и допуна техничких прописа донетих на основу међународних уговора, а члан 28. ст. 3. и 4. на објављивање престанка важења међународних уговора.

Завршним одредбама (члан 29. и 30.) регулисано је ступање на снагу овог закона и престанак и важења Закона о закључивању и извршавању међународних уговора из 1978. године.

IV ПРОЦЕНА ФИНАНСИЈСКИХ СРЕДСТАВА ПОТРЕБНИХ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона није потребно обезбедити посебна средства у буџету Републике.